

Nr 570

Av herr **Larsson, Thorsten, m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 24, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.*

(Lika lydande med motion nr 696 i Andra kammaren)

I nuvarande bestämmelser angående avdrag vid beskattningen av försäkringspremier har hänsyn inte tagits till att företagare och fria yrkesutövare i regel har större avgifter till den allmänna sjukförsäkringen än anställda. Från vårt håll har för en rättvisare utformning förordats att sjukförsäkringsavgiften skall få avdragas vid sidan av det nuvarande försäkringsavdraget. En sådan lösning föreslås nu i propositionen nr 24, vilket vi givetvis hälsar med tillfredsställelse.

Enligt propositionen skall det s. k. försäkringsavdraget (nu högst 800 kr. för makar och 400 kr. för ensamstående) uppdelas på två avdrag. Det ena avdraget — högst 500 kr. för makar och 250 kr. för ensamstående — avser sjuk-, olycksfalls- och kapitalförsäkringspremier i frivilliga försäkringsformer. Det andra avdraget gäller den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften. Utgår ingen sådan avgift eller är den lägre än 300 kr. för makar resp. 150 kr. för ensamstående, skall avdrag likväl medges med nämnda belopp.

Såsom departementschefen framhåller i propositionen måste det anses angeläget, att de som inte är löntagare beredes möjlighet att med avdragsrätt öka sitt försäkringsskydd i en mot de vanliga tjänstegrupplivförsäkringarna svarande mån. Detta synes oss inte kunna uppnås på tillfredsställande sätt med propositionens förslag.

De i propositionen föreslagna maximibeloppen för de frivilliga försäkringarna, 500 kr. för makar och 250 kr. för ensamstående, skulle enligt motiven genomsnittligt rymma frivilliga avgifter och premier i samma utsträckning som hittills. Vi anser att en sådan målsättning är otillräcklig, och det synes oss för övrigt tveksamt om den uppnås med de föreslagna maximibeloppen.

Alltsedan försäkringsavdraget infördes har de främsta motiven varit att man därigenom velat stimulera allmänheten till det för dem själva och hela samhället erkänt viktiga försäkringssparandet. Genom den fortskridande penningvärdeförsämringen har emellertid stödet åt det långsiktiga försäkringssparandet icke fått åsyftad och önskvärd effekt. Utan en på-

taglig uppmuntran åt frivilliga försäkringar uppstår den risken att många kommer att rasera även ett redan uppbyggt försäkringssparande på grund av tillkomsten av fri grupplivförsäkring och däremot svarande förmåner. Den år 1961 beslutade höjningen av försäkringsavdraget från 600 kr. för äkta makar och 300 kr. för ensamstående till 800 kr. resp. 400 kr., som syftat just till att stimulera ett ökat försäkringssparande, har endast inneburit en anpassning till det allt lägre penningvärdet. På grund härav synes det oss angeläget att den år 1961 angivna målsättningen verkligen nås i samband med den nu föreslagna ändringen.

Vi anser sålunda att det högsta avdragsbeloppet för sjuk-, olycksfalls- och kapitalförsäkringspremier bör sättas till 800 kr. för äkta makar och 400 kr. för ensamstående. Maximiavdraget, 800 kr., bör givetvis tillkomma även ensamstående vårdnadshavare med hemmavarande barn under 18 år. Härigenom och genom de av departementschefen i övrigt föreslagna ändringarna kommer de vid tidigare ändringar angivna syftena att nås, dvs. ett försäkringsavdrag som dels stimulerar till ett erkänt nyttigt försäkringssparande och dels kompenserar allmänheten för det lägre penningvärdet. Vidare medför de av oss föreslagna maximibeloppen att större rättvisa skapas mellan olika grupper.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 24 måtte besluta, att avdrag vid inkomsttaxeringen må medgivas för avgifter och premier till frivilliga liv-, sjuk- och olycksfallsförsäkringar intill ett belopp av högst 800 kr. för äkta makar ävensom för ensamstående vårdnadshavare med hemmavarande barn under 18 år samt intill ett belopp av högst 400 kr. för övriga ensamstående, i enlighet med vad i motionen anförts, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderlig författningstext.

Stockholm den 12 februari 1963

Thorsten Larsson

Bertil Jonasson

Ferdinand Nilsson

i Kungsängen